

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 7. julija 2005*

V zadevi C-418/02,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Bundespatentgericht (Nemčija) z odločbo z dne 15. oktobra 2002, ki je prispela na Sodišče 20. novembra 2002, v postopku

Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte AG

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, C. Gulmann (poročevalec), R. Schintgen, sodnik, N. Colneric, sodnica, in J. N. Cunha Rodrigues, sodnik,

generalni pravobranilec: P. Léger,
sodni tajnik: M. Múgica Arzamendi, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 1. julija 2004,

* Jezik postopka: nemščina.

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte AG M. Schaeffer, odvetnik,
- za francosko vlado G. de Bergues in A. Bodard-Hermant, zastopnika,
- za avstrijsko vlado E. Riedl, zastopnik,
- za vlado Združenega kraljestva K. Manji, zastopnik, skupaj z M. Tappin om, barrister,
- za Komisijo Evropskih skupnosti N. B. Rasmussen in S. Fries, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi
13. januarja 2005

izreka naslednjo

Sodbo

- ¹ Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 2, 4(1)(b) in 5(1)(b) Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva).

- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte AG (v nadaljevanju: Praktiker Märkte) in Deutsches Patent- und Markenamt (nemški urad za patente in znamke) zaradi registracije znamke, ki se opravlja za storitve v okviru trgovine na drobno.

Pravni okvir

- 3 Člen 2 Direktive določa:

„Znamka je lahko sestavljena iz kakršnihkoli znakov, ki jih je mogoče predstaviti grafično, zlasti iz besed vključno z osebnimi imeni, slik, črk, števil, oblike blaga ali njegove embalaže, če se s pomočjo teh znakov blago in storitve nekega podjetja lahko razlikuje od blaga in storitev drugih podjetij.“

- 4 Člen 4(1) te direktive določa:

„Znamka se ne registrira ali, če se registrira, se jo lahko razglasi za neveljavno:

- (a) če je enaka prejšnji znamki in če so blago in storitve, za katere se znamka uporablja oziroma je zanje registrirana, enaki blagu ali storitvam, za katere je varovana prejšnja znamka;

- (b) če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, označenih z blagovnimi znamkami, obstaja verjetnost zmede v javnosti, pri čemer verjetnost zmede vključuje verjetnost povezovanja s prejšnjo znamko.“

5 Člen 5(1) določa:

„Registrirana znamka podeljuje imetniku izključne pravice. Imetnik ima pravico, da tretjim osebam prepove, da brez njegovega dovoljenja v gospodarskem prometu uporabijo:

- (a) katerikoli znak, ki je enak znamki, za enako blago ali storitve, za katere je registrirana znamka;

- (b) katerikoli znak, pri katerem zaradi njegove enakosti ali podobnosti z znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, označenih z znamko in znakom, obstaja verjetnost zmede v javnosti, ki vključuje verjetnost povezovanja med znakom in znamko.“

6 Dvanajsta uvodna izjava Direktive določa, da je nujno, da se določbe te direktive popolnoma ujemajo z določbami Konvencije za varstvo industrijske lastnine, ki je bila podpisana 20. marca 1883 v Parizu, nazadnje dopolnjena 14. julija 1967 v Stockholmu in spremenjena 28. septembra 1979 (*Zbirka pogodb Združenih narodov, zvezek 828, št. 11851, str. 305*, v nadaljevanju: Pariška konvencija), ki obvezuje vse države članice Skupnosti.

- 7 Nicejski aranžma o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil spremenjen in dopolnjen (v nadaljevanju: Nicejski aranžma), je bil sklenjen na podlagi člena 19 Pariške konvencije, ki državam Unije pridržuje pravico, da ločeno med seboj sklepajo posamezne sporazume za varstvo industrijske lastnine.
- 8 Klasifikacija, ki jo je vzpostavil (v nadaljevanju: Nicejska klasifikacija), naslavlja razred 35, ki se nanaša na storitve, in označuje:

„Oglasna dejavnost;

vodenje komercialnih poslov;

poslovna administracija;

pisarniški posli.“

Pojasnilo k temu razredu določa:

„[...]

- 9 Ta razred zajema zlasti:
- povezovanje različnih proizvodov v koristi tretjih (z izjemo njihovega prevoza), ki omogoča potrošniku, da si jih udobno ogleda in kupi.
 - [...]

- Ta razred ne zajema:

- dejavnosti podjetja, katerega glavna naloga je prodaja blaga, je tako imenovano trgovsko podjetje;

- [...]“

10 Člen 2 Nicejskega aranžmaja določa:

- „1) Izvemši obveznosti, ki jih nalaga ta aranžma, ima mednarodna klasifikacija samo tisti pomen, ki ji ga pripisuje posamezna država pogodbenica. Mednarodna klasifikacija ne veže držav pogodbenic glede ocenjevanja obsega varstva znamke in ne glede priznavanja storitvenih znamk.

- 2) Vsaka pogodbenica si pridrži možnost, da uporabi mednarodno klasifikacijo proizvodov in storitev kot glavni ali kot pomožni sistem.

- 3) Administracije držav pogodbenic bodo vpisovale v uradne naslove in objave registriranih znamk številko vrste mednarodne klasifikacije, v katero spada posamezen proizvod ali posamezna storitev, za katero je znamka registrirana.

[...]“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 11 Praktiker Märkte je pri Deutsches Patent- und Markenamt predložil znamko Praktiker z namenom registracije zlasti za storitev „trgovina na drobno z izdelki za gradnjo, prenavo in vrtnarstvo ter drugega potrošnega blaga na področju „do-it-yourself“.

- 12 Deutsches Patent- und Markenamt je to prijavo zavrnil. Ocenil je, da zahtevani pojem „trgovina na drobno“ ne označuje neodvisnih storitev s samostojnim ekonomskim pomenom. Zadevala naj bi le distribucijo proizvodov kot tako. Gospodarske dejavnosti, ki so bistvo distribucije proizvodov, predvsem njihov nakup in prodaja, niso storitve, ki bi lahko bile predmet registracije znamke. S tega vidika se lahko varstvo znamke pridobi samo z zahtevo za registracijo znamke, ki je namenjena različnim tržnim proizvodom.

- 13 Praktiker Märkte je zoper odločbo o zavrnitvi vložil pritožbo na Bundespatentgericht. Navedel je predvsem, da gospodarski razvoj v smeri storitvene družbe zahteva novo presojo trgovine na drobno kot storitve. Na odločitve o nakupu potrošnika naj bi vedno bolj vplivale ne samo razpoložljivost in cena proizvoda ampak tudi drugi vidiki, kot so izbira in razporeditev proizvodov, njihova predstavitev, storitve, ki jih opravljajo zaposleni, oglaševanje, podoba in lokacija trgovine itd. Takšne storitve, opravljene v okviru trgovine na drobno, naj bi trgovcem na drobno omogočale, da se razlikujejo od svojih konkurentov. Te storitve bi morale biti deležne varstva storitvene znamke. V tem smislu bi varstvo znamk za storitve, ki jih opravlja trgovec na drobno, moral priznati ne samo Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (v nadaljevanju: UUNT), temveč tudi večina držav članic. Usklajena presoja tega vprašanja naj bi postala obvezna znotraj Skupnosti.

14 V teh okoliščinah je Bundespatentgericht odločilo, da prekine odločanje in da Sodišču v predhodno odločanje predloži ta vprašanja:

„1. Ali trgovina blaga na drobno pomeni storitev v smislu člena 2 Direktive?

V primeru pritrdilnega odgovora sledi vprašanje:

2. V kolikšni meri je treba opredeliti vsebino takšnih storitev, ki jih opravlja trgovec na drobno, da bi zagotovili, da se določi predmet varstva znamke, kot to zahtevata:

a) funkcija znamke, opredeljena v členu 2 Direktive, ki je razlikovati blago ali storitve enega podjetja od blaga ali storitev drugih podjetij;

b) dolžnost omejiti področje varstva take znamke v primeru spora?

3. V kolikšni meri je treba omejiti področje podobnosti (člen 4(1)(b) in člen 5(1)(b) Direktive) med takimi storitvami, ki jih opravlja trgovec na drobno, in:

a) drugimi storitvami, ki se opravljajo v okviru distribucije blaga,

ali

b) blagom, ki ga distribuira zadevni trgovec na drobno?“

- 15 Predložitveno sodišče navaja, da člen 2 Direktive ne vsebuje opredelitve izrazov „blago“ in „storitve“, ki ju uporablja.
- 16 Po mnenju sodišča jedro neodvisne dejavnosti trgovca na drobno, s katero je v neposredni konkurenci z drugimi distributerji blaga in za katero naj bi bilo nujno samostojno varstvo storitvene znamke, ostaja v posebnih dejavnostih prodaje, ki omogočajo distribucijo blaga, ne da bi bili omejeni na opravljanje take distribucije. V tem primeru naj bi šlo za razvrstitev blaga, ki prihaja iz različnih podjetij z namenom, da bi oblikovali asortima in ga ponudili na ravni enega distributerja, bodisi v okviru tradicionalne trgovine, prodaje po pošti ali elektronskega trgovanja. Tudi če te storitve niso ločeno zaračunane posameznim strankam, bi se jih lahko štelo, kot da so opravljene odplačno, preko trgovske marže.
- 17 Toda po mnenju Bundespatentgericht je treba predmet zagotovljenega varstva dovolj jasno določiti, da bi bila izpolnjena funkcija izvora znamke. Splošni izrazi, kot so „storitve trgovine na drobno“, ne izpolnjujejo zahteve po določenosti izključnih pravic. Omejitve, ki se nanašajo samo na distribuirano blago ne odpravljajo nedoločenosti pojma „trgovina na drobno“ na zadevnem področju. Odprto puščajo vprašanje, kakšne so storitve, ki presegajo preprosto prodajo tega blaga. Podobne pomisleke bi lahko navedli glede opredelitve vrste mesta prodaje, npr. „veleblagovnica“ ali „supermarket“.

- 18 Nujnost omejitve vsebine pojma „storitve, ki jih opravlja trgovec na drobno“ pri registraciji znamke, naj bi toliko bolj veljala pri razlagi pojma „verjetnost zmede“ iz člena 4(1)(b) in 5(1)(b) Direktive. Dejansko celo v postopku registracije ustrezna vsebina pojma „storitve, ki jih opravlja trgovec na drobno“ zagotovo ne bi zadoščala, če bi se registrirani storitveni znamki moral zagotoviti obseg varstva, ki ga zaradi široke razlage pojma „podobnost blaga ali storitev“ ni mogoče nadzorovati.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvi dve vprašanji

- 19 S prvima dvema vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, Bundespatentgericht v bistvu sprašuje, ali je treba pojem „storitve“ iz Direktive, predvsem iz njenega člena 2, razlagati tako, da zajema storitve v okviru trgovine z blagom na drobno in če je tako, ali je registracija storitvene znamke za take storitve odvisna od določenih podrobnosti.

Ugotovitve, predložene Sodišču

- 20 Praktiker Märkte meni, da trgovina z blagom na drobno pomeni storitev v smislu Direktive. Znamka, ki jo varuje kot storitev, lahko izpolni funkcijo izvora znamke. Za določitev predmeta varstva naj ne bi bilo nujno opredeliti vsebine opravljenih storitev.

- 21 Francoska vlada je med ustnim postopkom navedla, da odslej dopušča, da določene posebne storitve, ki spremljajo trgovino na drobno in katerih vsebina bi mora biti določena, lahko pomenijo samostojne storitve od prodaje in bi torej lahko bile deležne varstva znamke.
- 22 Avstrijska vlada ocenjuje, da jedro trgovine na drobno, namreč prodaja blaga, ne pomeni storitve, ki bi lahko bila kot taka predmet varstva znamke, tako kot to po njenem mnenju potrjuje pojasnilo k razredu 35 Nicejske klasifikacije. Samo storitve, ki presegajo to jedro in katerih vsebina bi morala biti natančno določena, bi lahko privedle do registracije storitvene znamke.
- 23 Vlada Združenega kraljestva navaja, da se znamka lahko veljavno registrira za storitev, če potrošnikom pod to znamko ponudi prepoznavno storitev, ki presega samo distribucijo blaga. Pojasnilo k razredu 35 Nicejske klasifikacije naj bi potrjevalo, da sama distribucija blaga ne pomeni prepoznavne storitve, ampak bi vidiki dejavnosti trgovine na drobno glede razporeditve različnih proizvodov v korist tretjih, ki omogočajo potrošniku, da si jih udobno ogleda in kupi, lahko pomenili storitev, ki bi jo znamka lahko varovala. Za namen njene registracije bi bilo treba vidike dejavnosti, ki sestavljajo storitev, in tudi zajeta področja ali področja dejavnosti trgovine na drobno posebej določiti, da bi zagotovili gotovost predmeta varstva.
- 24 Komisija trdi, da trgovina z blagom na drobno pomeni storitev v smislu Direktive, kadar so izpolnjeni pogoji iz člena 50 ES. Varstvo storitvene znamke bi lahko zajemalo vse dejavnosti, ki niso zgolj dejavnosti prodaje. Vseh zadevnih dejavnosti naj ne bi bilo mogoče izčrpano naštet. Lahko bi vključevale razpoložljivost blaga,

lokacijo, posamezno splošno ugodnost, odnos in zavzetost zaposlenih, pozornost kupcem.

- 25 Po mnenju Komisije se s formalno pravnega vidika postavlja vprašanje določitve vsebine storitev v okviru registracije znamke. To vprašanje naj bi spadalo v pristojnost držav članic, kar naj bi izhajalo iz pete uvodne izjave Direktive, na podlagi katere mora država članica določiti postopek v zvezi z registracijo, to je na primer, način postopkov registracije. S tega vidika naj bi bil za registracijo znamke za trgovino na drobno predviden le razred 35 Nicejske klasifikacije. Sam Nicejski aranžma naj ne bi nalagal pogojev glede opisa storitve.

Odgovor Sodišča

- 26 Iz prve uvodne izjave Direktive izhaja, da je njen cilj približevanje zakonov držav članic, da se odpravijo neskladnosti, ki lahko ovirajo prost pretok blaga in storitev ter izkrivljajo konkurenco na skupnem trgu.
- 27 V skladu s členom 1 se Direktiva uporablja za „znamko glede blaga“ in za „znamko glede storitev“.

- 28 Ne vsebuje opredelitve izraza „storitve“, ki jih člen 50 ES opisuje kot „storitve, kadar se praviloma opravljajo za plačilo.“
- 29 Tudi ne določa pogojev, od katerih je odvisna registracija znamke za storitev, kadar to registracijo predvideva nacionalna zakonodaja.
- 30 V tej zvezi je treba ugotoviti, da peta uvodna izjava Direktive določa, da države članice še naprej prosto določajo postopek v zvezi z registracijo blagovnih znamk, na primer za določitev načina postopka registracije. Sedma uvodna izjava vendarle poudarja, da doseganje ciljev, h katerim je usmerjeno približevanje zakonodaje, zahteva, da so pogoji pridobivanja in ohranjanja registrirane znamke na splošno enaki v vseh državah članicah.
- 31 Torej določitev narave in vsebine storitve, ki bi jo lahko varovala registrirana znamka, ne izhaja iz določb o postopku registracije, ampak iz vsebinskih pogojev pridobitve pravice, ki jo zagotavlja znamka.
- 32 Če bi pojem „storitve“ spadal v pristojnost držav članic, bi to lahko vodilo k različnim pogojem za registracijo storitvenih znamk glede na zadevni nacionalni zakon. Cilj, da se pravice iz znamke pridobijo pod „enakimi pogoji“ v vseh državah članicah, naj ne bi bil dosežen.

- 33 Torej mora dati Sodišče v pravnem redu Skupnosti enotno razlago pojma „storitve“ v smislu Direktive (glej sodbo z dne 20. novembra 2001 v združenih zadevah Zino Davidoff in Levi Strauss, od C-414/99 do C-416/99, Recueil, str. I-8691, točki 42 in 43).
- 34 V zvezi s tem je treba poudariti, da je cilj trgovine na drobno prodaja blaga potrošnikom. Poleg pravnih poslov prodaje ta trgovina obsega vsako dejavnost izvajalca z namenom spodbujanja sklenitve takega posla. Ta dejavnost je sestavljena predvsem iz izbire asortimenta, ki ga ponuja v prodajo, in iz ponudbe različnih storitev, ki naj bi prisilile potrošnika, da naveden posel sklene s tem trgovcem namesto s konkurentom.
- 35 Noben prisilni razlog iz Direktive ali splošnih načel prava Skupnosti ne nasprotuje temu, da bi te storitve spadale v pojem „storitve“ v smislu Direktive in temu, da bi trgovec zato imel pravico, da z registracijo znamke pridobi njeno varstvo kot označbo izvora storitev, ki jih opravlja.
- 36 Tak razmislek ponazarja pojasnilo k razredu 35 Nicejskega aranžmaja, v skladu s katerim ta razred zajema „povezovanje različnih proizvodov v korist tretjih [...], ki omogoča potrošniku, da si jih udobno ogleda in kupi“ („the bringing together, for the benefit of others, of a variety of goods [...] enabling customers to conveniently view and purchase those goods“ po angleški različici opombe).
- 37 Glede Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1) je treba opozoriti, da UUNT odslej priznava, da se storitve, ki

jih opravlja trgovsko podjetje na drobno, lahko registrirajo kot znamke Skupnosti in da spadajo v razred 35 Nicejskega aranžmaja (glej obvestila predstojnika UUNT št. 3/01 z dne 12. marca 2001 o registraciji znamk Skupnosti za storitve na drobno).

- 38 V ostalem je treba ugotoviti, da so po eni strani zainteresirane stranke, ki so predložile pripombe Sodišču, priznale, da vsaj nekatere storitve, ki se opravljajo v okviru trgovine na drobno, lahko pomenijo storitve v smislu Direktive, in da se po drugi strani po podatkih, ki jih ima Sodišče na voljo, po taki analizi sedaj zasleduje praksa, ki so jo v veliki meri sprejele države članice.
- 39 Zato je treba skleniti, da pojem „storitve“ v smislu Direktive zajema storitve, ki se opravljajo v okviru trgovine z blagom na drobno.
- 40 Zastavlja se vprašanje, ali je treba v posebnem primeru trgovine na drobno podrobneje opredeliti pojem „storitve“ v smislu Direktive.
- 41 V zvezi s tem je bilo v pripombah, predloženih Sodišču, navedeno, da bi bilo treba določiti storitve, ki so lahko varovane kot storitve trgovine na drobno, in jih ločiti od storitev, ki v tesni povezavi s prodajo blaga ne bi mogle voditi k registraciji znamke. Sicer je bilo poudarjeno, da bi morala prijava za registracijo znamke podrobno določiti storitev ali storitve, za katere prijavitelj zahteva varstvo.

- 42 Nesporno je, da bi bile take natančne določitve potrebne predvsem za varovanje bistvene funkcije znamke, to je zagotavljanje identitete izvora proizvoda ali storitve, ki je določena z znamko, in za preprečevanje, da bi bile storitvene znamke trgovine na drobno deležne preširokega in nenadzorovanega varstva.
- 43 Težavo tako zastavljenih vprašanj ponazarjajo različni odgovori, ki so jih predlagale zainteresirane stranke, ki so predložile pripombe, in tudi podatki, ki so Sodišču na voljo glede dejanske prakse držav članic.
- 44 Iz spodaj navedenih razlogov se ni potrebno sklicevati na „storitve trgovine na drobno“ v smislu Direktive, ki je strožja od tiste, ki izhaja iz opisa v točki 34 te sodbe.
- 45 Najprej je treba ugotoviti, da bi se razlikovanje med različnimi skupinami storitev, ki se opravljajo pri prodaji blaga, ki bi predpostavljalo strožjo določitev pojma „storitve trgovine na drobno“, izkazalo kot umetno glede na realnost bistvenega gospodarskega področja, ki ga predstavlja ta trgovina. Neizogibno bi sprožilo težave glede splošne opredelitve meril, ki jih je treba sprejeti, in glede njihove uporabe v praksi.
- 46 Nedvomno je treba priznati, da bi strožja razmejitev pojma „storitve trgovine na drobno“ zmanjšala varstvo, zagotovljeno imetniku znamke, in posledično zmanjšala

število primerov, v katerih bi se postavljala vprašanja o uporabi členov 4(1) in 5(1) Direktive.

- 47 Vendar tako razmišljanje ne zadošča za utemeljitev stroge razlage.
- 48 Dejansko nič ne nakazuje, da za morebitne težave, ki sledijo registraciji znamk za storitve trgovine na drobno, ne bi mogli najti rešitve na podlagi dveh določb Direktive, kot ju je razlagalo Sodišče. V tej zvezi je treba opozoriti, da je v skladu z njegovo sodno prakso treba verjetnost zmede presojati celostno ob upoštevanju vseh upoštevanih dejavnikov tega primera (glej sodbi z dne 11. novembra 1997 v zadevi SABEL, C-251/95, Recueil, str. I-6191, točka 22, in z dne 29. septembra 1998 v zadevi Canon, C-39/97, Recueil, str. I-5507, točka 16). V okviru te celostne presoje je mogoče po potrebi upoštevati posebnosti pojma „storitve trgovine na drobno“, ki so povezane s široko uporabo, s tem da pravilno upoštevajo legitimne interese vseh zainteresiranih strank.
- 49 V teh okoliščinah ni treba konkretno določiti storitve ali storitev, za katere je zahtevana registracija, da bi registrirali znamko, ki pokriva storitve, ki se opravljajo v okviru trgovine na drobno. Za njihovo opredelitev zadostuje uporaba splošnih izrazov, kot so „povezovanje različnih proizvodov, ki omogoča potrošniku, da si jih udobno ogleda in kupi“.

- 50 Nasprotno je od prijavitelja treba zahtevati, da natančno določi blago ali vrste blaga, na katere se te storitve nanašajo, na primer s podatki, kot so tisti iz zahteve za registracijo, predloženi v sporu v glavni stvari (glej točko 11 te sodbe).
- 51 Take podrobnosti bi olajšale uporabo členov 4(1) in 5(1) Direktive, ne da bi znatno omejevale varstvo, ki ga zagotavlja znamka. Prav tako bi olajšale uporabo člena 12(1) Direktive, po katerem se znamka lahko razveljavi, če se v neprekinjenem obdobju petih let ni resno in dejansko uporabljala v Skupnosti za [...] storitve, za katere je registrirana, in za neuporabo ne obstajajo upravičeni razlogi.“
- 52 Torej je treba na prvi dve predhodni vprašanji odgovoriti tako, da pojem „storitve“ iz Direktive, zlasti člena 2, zajema storitve, ki se opravljajo v okviru trgovine z blagom na drobno. Za namen registracije znamke za take storitve ni treba konkretno določiti zadevne storitve ali storitev. Vendar pa se zahtevajo podrobnosti glede blaga ali vrst blaga, na katere se te storitve nanašajo.

Tretje vprašanje

- 53 S tretjim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba pojem „podobnost“ iz členov 4(1)(b) in 5(1)(b) Direktive, ki glede na okoliščine povzroča

verjetnost zmede v smislu teh določb, razlagati ob upoštevanju posebno strogih meril glede storitvenih znamk, s katerimi so zavarovane storitve, ki se opravljajo v okviru trgovine z blagom na drobno.

- 54 Iz predložitvene odločbe izhaja, da je bila v postopku v glavni stvari prijava za registracijo znamke Praktiker za storitve trgovine na drobno zavrnjena, ker zahtevani pojem „trgovina na drobno“ ni določal storitev, ki bi se lahko registrirale kot znamka.
- 55 Predlog za sprejetje predhodne odločbe ne vsebuje nobenega elementa, ki bi nakazoval na to, da bi se predložitveno sodišče moralo izreči o pojmu „podobnost“ iz členov 4(1)(b) in 5(1)(b) Direktive v zvezi z verjetnostjo zmede v smislu teh določb.
- 56 Čeprav so te slednje določbe bistvene za odgovor na prvi dve vprašanji, pa so nepomembne v okviru tretjega vprašanja.
- 57 Sodišče torej ni pristojno, da odgovori na predhodna vprašanja, kadar je očitno, da zahtevana razlaga skupnostnega prava nima nobene zveze z resničnostjo ali predmetom spora o glavni stvari, kadar je težava hipotetična oziroma kadar Sodišče nima na voljo dejanskih in pravnih elementov za koristen odgovor na vprašanja, ki so mu zastavljena (glej zlasti sodbo z dne 16. oktobra 2003 v zadevi Traunfellner, C-421/01, Recueil, str. I-11941, točka 37).

58 V teh okoliščinah je treba predhodno odločanje šteti kot hipotetično glede na spor o glavni stvari in ga zato razglasiti za nedopustnega.

Stroški

59 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

- 1. Pojem „storitve“ iz Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami, zlasti v členu 2, zajema storitve, ki se opravljajo v okviru trgovine z blagom na drobno.**
- 2. Za namen registracije znamke za take storitve ni treba konkretno določiti zadevne storitve ali storitev. Vendar pa je treba navesti podrobnosti glede blaga ali vrst blaga, na katere se te storitve nanašajo.**

Podpisi